

Psykopatene —

i flertall?

Alt jeg har lest om psykopati i det siste, gjør meg på en måte uhyggelig stemt, og får meg til å tenke på en moderne heksejakt.

Før i tiden fantes det seksuelt aktive jenter, ja, og det fantes jenter som kunne helbrede, men fantes det hekser? Rundt oss finnes det mennesker vi ofte føler oss fint og plaget av, mennesker som fremstår som mer hensynsløse enn andre, men finnes det psykopater?

Så ullent som dette begrepet er, ser jeg at både min mann, min sønn og jeg selv kan passe inn i det. Mannen min, som er snill som et lam mot sine naboer, men tverr og gretten hjemme, og som aldri i sitt liv har sagt unnskyld eller innremmet en feil, han må jo være psykopat. Likedan sonen min, som jeg har vært panisk redd for å påføre samme skyldfølelse som jeg selv ble påført i min oppvekst, han er jeg sikkert i ferd med å oppdra til en selvtildfreds og ufølsom type — en psykopat. Selv plages jeg av angst og et dårlig selvbilde, men alle vet jo at blant disse finnes de verste psykopatene, de som kontrollerer sine omgivelser takket være sine egne plager.

Ifølge Gyldendals Store leksikon av 1971 kan psykopatene deles inn i ti grupper: De lettbevegelige, de selvbebreidende, de overfølsomme, de ufølsomme, de trette, de utrettelige, de skrytende, de rotløse, de viljeløse, de rasende. Blir det stort igjen av Norges befolkning etter det?

Efter å ha sittet en kveld i et jenteselskap hvor mer enn halvparten hevdet i fullt alvor at deres mødre var psykopater, får jeg følelsen av

at det mest normale må da være å tilhøre psykopatenes rekke. At de velbalanserte, de som er passe følsomme og har et passe selvbilde og viser passende balansert omgang med sine medmennesker — samtidig som de er fri for nerveproblemer og dermed ikke er til plage for sine omgivelser, med andre ord ikke-psykopatene, må utgjøre et forsvinnende mindretall.

Det kunne være interessant å høre en moderne psykopat — unnskyld, psykiatres syn på dette.

En av de mange.

